

fidents Stilling, og han søiede dertil, at han kunde have ønsket at se, hvorledes han vilde have taget det, naar det ene af Thingene havde vedtaget en Finantslov og det andet en anden. Ja, jeg vil dertil sige, at jeg synes, det ligger temmelig klart for, at han burde være gaaet den Vej, at søge at faae en midlertidig Finantslov og saa have opløst, maatte endog saa begge Thingene, thi jeg tror, at hele Folket er enigt om, at vi skulle have en Finantslov hellere end ingen at have, og jeg tror, at hele Folket er enigt om, at, skal man have en saadan Finantslov, saa bør Regjeringen, for at en saadan kan komme til Veie, træde til, og det bebrejder jeg Regjeringen, at den ikke har gjort. Og jeg tror, jeg kan bevise det, idet jeg endog saa tror, at jeg ved Finantslovens 3die Behandling i Nar lod Ytringer falde om, at jeg vilde afholde mig fra at udtale, hvad jeg ellers vilde have sagt, paa Grund af, at jeg havde faaet en anden Opfattelse af Conseilspresidentens Ord den Gang, end der senere viste sig at være rigtig, nemlig at hans Tid til at optræde mæglende endnu ikke var kommen. Men jeg blev strax berøvet denne Illusion, ved at Ministeren fort efter optraadte og sagde, at, dersom jeg troede, han vilde udsolde nogen stor mæglende Virksomhed, var det en Illusion fra min Side, og jeg skal ikke negte, at jo længere vi bleve ved i Rigsdagsforhandlingen, jo mere viste det sig at være en Illusion, thi saa vidt jeg erindrer begyndte Forhandlingen i Landstinget fra Ministeriets Side med et bestemt Angreb paa Folkethinget, og senere under Fællesudvalgets Forhandlinger faae man heller ikke Noget til, at Ministeriet gjorde Noget for at faae en Overenskomst bragt tilveie. Jeg maa fastholde, hvad jeg bestandig har udtalt her i Thinget, at dersom vi skulle ind i lovlige Tilstande, saa gaar det ikke an, at Regjeringen optræder paa denne Maade; saa maa man virkelig naae til at respektere hinanden. — Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (G. Koch) sagde igaar, at vi kun regnede med een Faktor. Det ere vi nødsagebe til, thi vi ere kun een Faktor, men vi have ikke regnet anderledes end ogsaa at tage Hensyn til de andre Faktorer, medens det forekommer mig, at Regjeringen kun regner med een Faktor, og naar den har denne ene Faktor tillige med sig selv, saa finder den, at det er nok. Smidlertid forekommer det mig, at det er en noget farlig Maade at gaa frem paa, men jeg kan saa godt forstaa det, naar Conseilspresidenten udtaler den Betragtning, at han ikke har større Forpligtelse end vi. Jeg kan ikke negte, at dette er noget af det Forunderligste, som jeg nogenstinde har hørt fra Ministerbordet, thi der findes Intet i Grundloven, som giver Folkethinget noget andet Ansvar end det Ansvar, som dets Medlemmer have overfor deres egen Samvittighed, hvorimod der findes Noget i Grundloven om, at Regje-

ringen har et Ansvar. Derfor forekommer det mig ogsaa, at dette er noget høist Forunderligt, og naar Regjeringen er Repræsentant for saa forunderlige Anskuelser, vil det efter min Opfattelse ikke godt nytte at diskutere konstitutionelle Spørgsmaal med den.

M. C. Christensen: Jeg har, som jeg forhen har udtalt, en anden Mening om det foreliggende Afstemningspunkt end den ærede Ordfører; men at en Meningsforskjell kan finde Sted, er jo slet ikke noget Nyt, det fandt ogsaa Sted i de katholske Tider, idet man da kaldte dem „forstøffede Kjættere“, der ikke vare enige med Katholikerne. Det er et meget besynderligt Standpunkt, som den ærede Ordfører nu indtager i Sammenligning med det, han indtog 1873, da Finantsloven blev negtet Overgang til 2den Behandling. Da ansaa han det som et meget farligt Skridt, som foretoges den Gang, skjøndt vi da havde en Finantslov, som gjaldt til Finantsaarets Udløb, hvorimod vi nu Ingenting have, saa snart den provisoriske Lov negtes Overgang til 2den Behandling, og hvorved selvfølgelig hele Statsmaskineriet maa standse, indtil en midlertidig Lov bliver vedtagen, eller ogsaa en ny provisorisk Lov udstedes. For at opløse yderligere om det ærede Medlems Standpunkt i 1873, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse nogle Linier, der lyde saaledes: „Den Kamp, de have fremkaldt, vil komme til at dreie sig om Kongens Ret, og kan let koste Folkets Frihed. Jeg tvivler ikke om, at de Herrer nødig ville, at Kampen skulde dreie sig derom, og at de ville gjøre alt Muligt for at faae Folk til at tro, at det ikke dreier sig derom; men der er visse Ting, som ere saa klare, at den almindelige sunde Sands protesterer mod alle Forsøg paa at bevise det Modsatte; de kunne gjøre, hvad de ville, derimod, det vil ikke kunne nytte dem meget, men ikke blot det; den Kamp, de have begyndt, vil efter al Sandsynlighed medføre den største Fare for Folkets Frihed, og dersom de seire, tilintetgjøre det monarkiske Princip i vor Forfatning, men i denne Kamp vil Folket, naar det kommer til No, ikke følge dem; og i alle Tilfælde ville Alle vi, som anse os forpligtede, ikke blot af Følelse og personlig Hengivenhed, men ogsaa i Kraft af roligt og koldt Overlæg forpligtede til at værne om det monarkiske Princip, navnlig i disse Tider, hvor Samfundet mere end nogenstinde ellers trænger til en saadan fast Klippe, som ikke kan rokkes“. . . . Det samme ærede Medlem mindede os med det Samme om, at der i 1848 i Berlin havde fundet Revolution Sted, hvorved Folkesamlingen paa en ynskelig Maade maatte trække det korteste Straa, og han mente, at det altid vilde blive Tilfældet i en Konflikt med Regjeringen, naar det folkevalgte Kammer ikke bagved sig havde Revolutionen færdig. Jeg kan saaledes ikke forstaa,